

[Aase Olesen]

at det, det drejer sig om, er at få sat system i tingene. Som om det kunne hjælpe noget som helst at få sat system i tingene! Det er meget udmærket, at vi skal have koordineret indsatsen. Det er jeg meget enig med ministeren i og vil fortsat medvirke til. Men blot og bare tro på, at det, at man får sat system i tingene, så man kan sige, om der er 4.749 eller 7.375 narkomaner, skulle have nogen som helst betydning for behandlingen i sig selv, det må jeg nok sige er en noget forenklet tankegang. Den kan vi i hvert fald slet ikke tilslutte os.

Jeg synes, man fuldstændig ser bort fra den socialpædagogiske indsats. Den er i hvert fald ikke egnet til registrering.

Derfor tror jeg, at vi gør bedst i at gemme disse forslag i udvalget.

Tinning (VS):

Også VS har tidligere udtrykt vores modstand mod en central registrering af narkotikamisbrugere, og det er en modstand, som vi fastholder. Som andre ordførere også har været inde på, hænger det bl.a. sammen med, om man betragter narkomani som et medicinsk eller som et socialt problem. Jeg må indrømme, at jeg er lidt rystet over at kunne læse i bemærkningerne til forslaget fra CD, at nu har man jo haft registre, når man bekæmpede tuberkulose, og nu har man jo haft registre, når man bekæmpede cancer. Det kunne man måske have skrevet i bemærkningerne til et lovforslag om oprettelse af et centralt leverbetændelsesregister, for leverbetændelse er naturligvis et rent medicinsk fænomen. Men at overføre det til hele narkotikaområdet, det forekommer mig at være udtryk for, at man endnu ikke har forstået, hvorfor der overhovedet er noget, der hedder narkomani.

Det er ikke det eneste punkt, hvor bemærkningerne til dette lovforslag fra CD er temmelig rystende. Jeg kunne i hvert fald godt tænke mig at få at vide, hvor man egentlig har det fra, når man uden videre påstår i bemærkningerne:

»Det er en kendsgerning, at både narkomaner og deres pårørende er positive – ja – de ønsker simpelt hen denne personlige identifikationsform hurtigst muligt«.

Jeg betvivler overhovedet ikke, at der findes narkomaner eller pårørende til narkoma-

ner, der ønsker en sådan registrering, men jeg betvivler meget dybt, at narkomaner og deres pårørende i al almindelighed ønsker denne registrering. Jeg betvivler selvfølgelig også, at CD bygger denne påståede kendsgerning på noget, der bare kunne minde om en undersøgelse.

Videre kan man se, at man undrer sig i CD over, at en del af de socialpædagogiske narkobehandlere udtrykker modstand mod en central registrering. Ja men det er altså ikke specielt mærkeligt eller specielt besynderligt. Sådan som efterbehandlingen og behandlingen af narkomaner foregår i dag, er det allerede sådan, at ressourcerne er alt for få til at gøre noget effektivt, og de manglende ressourcer betyder, dels at man ikke har kræfter til det opsøgende arbejde, der egentlig skulle til, dels at man kommer til at præstere nogle behandlingstilbud, som ikke er særlig attråværdige eller særlig tillokkende for dem, der er ude i narkomani. Det er indlysende, at hvis man oven i det hæftede en registrering eller en central registrering, så ville man få kontakt med endnu færre; så ville endnu færre af dem, der er ude i narkomani, kunne komme ind i behandlingssystemet. Det er der overhovedet ikke noget mærkeligt i.

Dertil kommer, at forestillingen om, at der overhovedet på dette felt findes et eller andet columbusæg, i høj grad er politisk naiv. Selv om man fik lavet et centralt register, selv om man fik lavet et register, der sagde noget om, at den og den er narkoman og har fået den og den medicin og været igennem det og det behandlingsprogram, så ville man ikke kunne bruge et sådant register til at lave en forskning, der uden videre fortalte – jeg citerer igen fra bemærkningerne til CDs forslag – »hvordan forebyggelses- og behandlingssektorerne fremtidig skal organiseres, samt vise, hvilke midler der giver de bedste helbredelsesresultater«. Sådan bedriver man overhovedet ikke forskning inden for det sociale område.

Det, narkomani drejer sig om, er et spil af en lang række faktorer i det sociale miljø, som i mange tilfælde handler om en fødsel og en opvækst i i forvejen voldsomt pressede familier og miljøer, som kan ende med narkomani. Det har også noget at gøre med, at den verden, den kapitalistiske verden, som disse unge tilbydes, bestemt ikke er